769/07

Den 10. april 2007 blev i sag nr. 69.566:

xxxx xxxxx xxxxxx
xxxxxxxx x
xxxx xxxxxxxx

mod

PFA Pension
Marina Park
Sundkrogsgade 4
2100 København Ø

afsagt sålydende

k e n d e l s e :

_____

Forsikringstageren, der har ulykkesforsikring i PFA Pension, klager ved sin advokat over selskabets afvisning af at yde forsikringsdækning for et anmeldt ulykkestilfælde.

Selskabet har afvist at yde forsikringsdækning med henvisning til, at klagerens krav er forældet i henhold til den toårige forældelsesfrist i forsikringsaftalelovens § 29.

Det fremgår af sagen, at klageren den 23/10 2000 var impliceret i et færdselsuheld, hvorved hun pådrog sig rygskade. Modpartens køretøj var forsikret i Codan, som til brug for ansvarssagens behandling indhentede ortopædkirurgisk speciallægeerklæring. Af speciallægeerklæringen, der er dateret 4/4 2002, fremgår bl.a.:

"**Resumé og konklusion**:
50-årig kvinde, som pådrog sig en ustabil burstfraktur af TH12 som blev opereret med spondylodese fra TH12 til L1 med pedikkelskruer.
Mange smerter og tegn til påvirkning af intercostalnerve og lumbalnerve med udstrålende smerter mod lysken og hypersensibilitet.

CT-skanning viser ganske lille gennembrud af den ene pedikkelskrue.
Disse gener svinder langsomt. Normal sensibilitet.

Hovedklagen er lumbale smerter. Træthedsfornemmelse i siden af lænden og ned mod glutealregioner, specielt højre, og fornemmelse af paræstesier op da dagen.
Tager lbuprofen, hvis hun skal ud til middag eller flyve og dermed sidde længe.
Jeg kan ikke påvise nogen perifere udfald.

Normal motorik.

Hun har gennemgået en operation for inkontinens efter 2. fødsel med god effekt 1/2 år inden ulykken. Efter ulykken på ny inkontinens. Går konstant med lille indlæg i trussen, og som noget nyt er hun også blevet let stressinkontinens for afføring; i hvert fald imperiøs afføring. Det er ikke altid, hun kan holde sig.

Hun synes, der er let bedring i inkontinensproblematikken, også for afføring.
Hun synes, tilstanden har været stationær det sidste 1/2 år.

Jeg kan ikke afvise, at hun har fået let conuspåvirkning i forbindelse med ulykken."

Den 3/6 2003 tilbød Codan klageren erstatning for varigt mén svarende til en méngrad på 15 %. Klageren var utilfreds med afgørelsen, hvorfor Codan efterfølgende anmodede Arbejdsskadestyrelsen om en vejledende udtalelse om bl.a. stationærtidspunkt og méngrad.

Arbejdsskadestyrelsen fremkom med sin udtalelse den 23/5 2005, hvor stationærtidspunktet blev vurderet til den 27/4 2001 og méngraden til 20 %.

Klageren kunne ikke anerkende størrelsen af den fastsatte méngrad, hvorfor Arbejdsskadestyrelsen blev anmodet om at revurdere sagen.

I august 2005 blev det omhandlede ulykkestilfælde anmeldt til det indklagede selskab.

Den 8/12 2005 fremkom Arbejdsskadestyrelsen med fornyet vurdering af méngraden. Denne blev nu vurderet til 25 %.

Det indklagede selskabet afviste herefter at yde forsikringsdækning, hvilket blev meddelt klagerens advokat ved skrivelse af 28/3 2006. Efterfølgende blev sagen indbragt for Ankenævnet for Forsikring.

Klageren har ved sin advokat nedlagt påstand om, at selskabet skal anerkende, at der ikke var indtrådt forældelse, da skaden blev anmeldt til selskabet i august 2005, og at selskabet derfor skal udbetale erstatning svarende til en méngrad på 25 %. Til støtte herfor har advokaten i klageskrivelse af 6/6 2006 bl.a. anført:

"Ulykkesforsikringen hos PFA Pension er særlig derved, at den først giver ret til erstatning, når det varige mén er på 25 % eller derover - altså krav om en særdeles høj méngrad, førend der kan ske udbetaling. I henhold til forsikringsaftalelovens § 29 er det ikke alene en betingelse for, at forældelsesfristen begynder at løbe, at kravet er forfaldent, men derimod også, at A.M.R. har haft kundskab om, at kravet var forfaldent, altså at méngraden var minimum 25 %.

A.M.R. skulle således - efter PFA Pensions opfattelse - allerede i april 2001 have haft kundskab om, at hendes varige mén var minimum 25 %. Der har efter min opfattelse ikke foreligget så sikre og entydige oplysninger om helbredstilstanden, herunder særligt de varige følger, på daværende tidspunkt, at A.M.R. på nogen måde kan han have haft kundskab herom. Der må, for at forældelsesfristen begynder at løbe, foreligge mere sikre og entydige oplysninger på, at méngraden er på 25 % eller derover. Sådanne sikre og entydige oplysninger har der efter min opfattelse først foreligget med Arbejdsskadestyrelsens sidste vejledende udtalelse fra 8. december 2005, særligt henset til kravet om den høje méngrad som betingelse for udbetaling. Der er ikke tale om en mere beskeden méngrad på minimum 5 % som ved de almindelige ulykkesforsikringer. Det bemærkes særligt, at Arbejdsskadestyrelsen oprindeligt vurderede méngraden til 20 % så sent som i maj måned 2005, hvorfor det næppe kan påstås, at A.M.R. tilbage i 2001 har haft eller på nogen måde burde have haft - kundskab om en méngrad på minimum 25 %. Endvidere var det Codan Forsikrings vurdering i juni 2003, at der alene var tale om méngrad på 15 %."

Selskabet har over for nævnet fastholdt sin afgørelse. Selskabet har til støtte herfor i skrivelse af 5/7 2006 til nævnet bl.a. anført:

"Der er generelt set større usikkerhed forbundet med, hvornår det varige mén overstiger 25 % sammenholdt med hvornår det varige mén overstiger 5 %. Uanset om det er 5 eller 25 % - som grænserne typisk er i ulykkesforsikringer - er det dog stadig forsikredes pligt at fremsætte kravet i forhold til forsikringsselskabet på det tidspunkt, hvor forsikrede bliver klar over, at méngraden størrelsesmæssigt nærmer sig grænsen for dækning.

Vi har foretaget en konkret vurdering af, hvornår vi mener, at det kan påvises, at forsikrede her havde kundskab om kravet, og at der kunne være et varigt mén, der størrelsesmæssigt nærmede sig de dækningsberettigede 25 %.

Vi mener, at forsikrede havde denne viden i 2001. Dette baserer vi på sammenhængen mellem forsikredes egen vurdering af stationærtidspunktet, jf. lægeerklæringen af 4. april 2002 ..., og forsikredes egen vurdering af sin méngrad, som gjorde at hun afviste méngradsvurderinger på hhv. 15 % i 2003 og 20 % i foråret 2005. Hvis forsikredes tilstand var stationær i 2001, må hun således have haft samme formodning om méngradens omtrentlige størrelse, som hun havde i hhv. 2003 og 2005. Dette bestyrkes af, at forsikrede er læge.

Til støtte herfor vedlægger vi endvidere forsikredes advokats brev til Arbejdsskadestyrelsen af 2. november 2005 ... Dette er forsikredes anmodning om Arbejdsskadestyrelsens revurdering af méngradens størrelse, som resulterer i at Arbejdsskadestyrelsen ændrer vurderingen fra 20 % til 25 %. Denne ændring er ikke baseret på nye oplysninger - det er speciallægeerklæringen af 4. april 2002, der ligger til grund for begge vurderinger, ...

Slutteligt henviser vi til Østre Landsrets dom af 21. juni 2002, FED 2002.772, hvor en forsikret læges egen vurdering af stationærtidspunktet lægges til grund for, hvornår han var klar over, at han havde varige mén ...
...
Det er på baggrund heraf vores opfattelse, at ankenævnet bør give PFA ret i, at forsikredes krav på dækning af et varigt mén på 25 %, jf. forsikringsbetingelsernes § 5, er forældet med udgangen af 2003, jf. forsikringsbetingelsernes § 14 og forsikringsaftalelovens § 29."

Af forsikringsbetingelserne fremgår bl.a.:

"**§ 5 Udbetaling**
...
Udbetaling ved ulykkestilfælde
...
Forsikringen dækker, hvis et ulykkestilfælde medfører varigt mén på mindst 25 % i henhold til Arbejdsskadestyrelsens méntabel. Ved méngrader mellem 25 % og 50 % ydes dækningen i procent af forsikringssummen. Ved méngraden på 50 % og derover dækkes med den fulde forsikringssum.

Méngraden fastsættes uden hensyntagen til forsikredes erhverv, men ud fra en medicinsk skala.

Méngradens størrelse skal, hvis en af parterne forlanger det, fastsættes af Arbejdsskadestyrelsen.
...
§ 14. Forældelse

Hvis den forsikrede har krav på ulykkesdækning og undlader at fremsætte kravet før sin død, bortfalder dette ved den forsikredes død.

Øvrige krav, der er begrundet i forsikringsaftalen, forældes i henhold til Forsikringsaftalelovens § 29."

Nævnet udtaler:

Arbejdsskadestyrelsen har vurderet stationærtidspunktet til 27/4 2001, og nævnet finder, at klageren - der i 2003 og 2005 afviste at affinde sig med en méngrad på henholdsvis 15 % og 20 % - i hvert fald inden udgangen af 2002 har haft grund til at tro, at ulykken havde resulteret i en skade, der kunne give anledning til et krav mod selskabet. Nævnet finder herefter, at klagerens krav mod selskabet er forældet efter den toårige forældelsesfrist i forsikringsaftalelovens § 29 forud for anmeldelsen til selskabet i august 2005.

Som følge heraf

b e s t e m m e s :

Klagen kan ikke tages til følge.

Poul Sørensen
formand